

Dixie Talks på turné i British Columbia, Canada 5 – 17 september 2012-09-22

Vi hälsades välkomna av Björn Edblad på flygplatsen i *Kelowna* efter 28 timmar på resande fot. Segt, tröttande och 9 timmars *jet lag*. Men nu började det roliga! Björn hade organiserat våra två veckor och ordnat spelningar, logi, transporter och inte minst ställt upp som kompetent reseledare. Dagarna var fyllda med aktiviteter och knappast en lugn stund.

Nästa morgon, torsdagen den 6 september, hämtades vi på hotell Village Green i *Vernon* av Björn som bjöd på sight-seeing i strålande solsken.

Fyra mindre städer ligger på rad i den 25 mil långa dalgången mellan Klippiga bergens två nord-sydliga huvudmassiv, *Okanagan Valley*, efter *Lake Okanagan* som är nästan 20 mil lång men bara någon kilometer bred (många namn har indianskt ursprung i British Columbia). Längst i söder ligger den eleganta kulturstaden *Penticton* där den årliga *Pentastic Hot Jazz Festival* äger rum, sedan *Kelowna* och ytterligare 10 mil norrut *Vernon* och längst i norr *Salmon Arm* där vi spelade på en jazzklubb.

Björn började guidningen med sevärdheter runt *Vernon*, först en utsiktspunkt hundra meter över den

blåskimrande *Lake Kalamalki* med en så hänförande utsikt att National Geographic tidigare hade fotat den.

Sedan besök på det luxuösa *Predator Ridge* där ett lyxigt hotell tronade på toppen,

Chrystal Hill, utsmyckat med hundratusentals glaskristaller. Skön avslutning på denna soliga dag med bad i *Kalamalki* och på kvällen barbeque och jam session hos Björn.

På fredagen åkte vi till *Penticton* där vi sammanträlade med *Elisabeth* och *Åke Vallhagen*. På eftermiddagen hade vi våra två första av totalt 8 konserter på Festivalen. Varje konsert upptog en timme och kvart och tre gånger hade vi bara en kvart på oss att förflytta

oss till nästa lokal. Det fanns fem konsertlokaler, varav de två största låg i ett stort *Trade and*

Convention Centre och publiken varierade mellan 150 och 300 trötta fötter och ljudtrötta öron blev det en tidig sänggång. På söndagens avslutningskonsert spelade vi bl a West End Blues inför en publik på 700 personer.

Sedan lämnade vi det mycket vackra och trevliga Penticton.

Halvvägs till Vernon såg vi brandrök – skogsbränder är mycket vanliga på de torra, brunbrända bergssluttningarna och ger oftast bara en notis i tidningarna. Den här branden var lite värre, den hotade hundratals hus och evakuering av 1500 personer påbörjades. Tråkigt för oss var att röken drev direkt över vägen som därför stängdes av polisen. Omväg är i normala fall inget problem, men här fanns bara en sydvästlig väg ner mot gränsen till Washington som sedan vände upp i en annan dalgång, en omväg på 3-4 timmar. Det blev en sen MacDonalds-middag i *Oliver* innan vi hörde att vägen öppnats igen. 6 timmars resa mot normalt en och en halv.

På måndagen, dagen därpå, trängde vi in oss i en 8-sitsig van och körde mot Klippiga bergens nordöstra del där det fanns ett stort naturreservat med den högt belägna turistorten *Banff*, som ligger på andra sidan gränsen till Alberta, inte långt från Calgary. Vägen dit var lång, c:a 50 mil med alla omvägar och hårnålskurvor, men bjöd på flera hisnande mäktiga vyer utvalda av vår lysande guide Björn. Men först stannade vi vid *Last Spike*, ett naturmuseum om den sista

rälsspiken som slogs i då järnvägsrälsen från Vancouver mötte de som påbörjats i Halifax på östkusten. Året var 1885 och därmed hade *Canadian Pacific Railway*, c:a 500 mil lång, öppnats och skar som en pulsåder genom det vidsträckta Canada. Järnvägen genom British Columbia måste ha varit en utmaning och den började byggas först när man hade upptäckt en möjlig passage mellan höga berg, *Eagle Pass*. Järnvägen ringlar sig fram runt branta bergsstup, genom tunnlar och under lavinskydd och längs grönskimrande glaciärsjöar. Vi såg en del av järnvägen då och då och godstågen såg ut som en Märklinmodelljärnväg på avstånd, ofta minst 150 vagnar dragna av tre lok.

På eftermiddagen tog vi paus på en av dessa parkeringsplatser med sevärda utsikter, en vy över Purcell Mountains och senare stannade vi till för att begäpa det mäktiga *Castle mountains* med en kontur av sagoslott. Strax därefter gick vi en mycket kylig kilometer till ett högt vattenfall, *Takakkaw*

Falls, som mer imponerade med fallhöjd än med vattenmängd så här års. Efter välgörande middag på hotellet tog vi en stillsam repetition.

Morgon därpå frukosterades det med utsikt över snötäckt topp med solljuset som letade sig ner för sluttningen. Klippiga bergen bildades runt 350 miljoner år sedan som kalksten och är därmed unga, geologiskt sett. För 175 miljoner år sedan började Stilla Havspattan trycka på mot den

nordamerikanska så att de tjocka kalkstenslagren började vecka ihop sig som en dragspelsbälg och bröts av här och var så att lagren idag kan ses ligga i olika vinklar mot horisontalplanet. Inlandsisarna under den sista årmiljonen slipade av de lägre topparna och skapade U-dalar, precis som i de svenska fjällen, men nådde inte upp till de högre topparna på 3 000 meter och högre. Mjuka, böljande,

granbevuxna kullar omväxlar därför med taggiga och våldsamma toppkammav naken kalksten.

Efter en stunds sight-seeing i Banff med grovtimrade hus längs gatorna, många butiker med exklusiva varor eller grälla indiansouvenirer och gatunamn som "Bear Avenue", "Elk Path", "Beaver Drive" och "Deer street" förflyttade vi oss till *Sulphur Mountain* där en svindlande provning väntade: linbana upp till 2 300 meter. Utsikten var förstas magnifik så här precis på trädgränsen men enstaka snöflingor singlar i luften och det var ett par minusgrader. Kroppens hypotermi

kunde efter nerfärden hävas med bad i bassäng med 39-gradigt vatten från het källa, *Hot Sulphur Springs Resort & Spa*.

Springs Resort & Spa.

Sist bjöds vi på besök på Lake Louise, en högt belägen glaciärsjö med tillrinning från 6 glaciärer. Vattentemperaturen överskrider aldrig 10 grader och sjön fryser med 1 meter is på vintern.

Vattnet är grönskimmrande, en färg som glaciärsjöar får av det fina stenmjöl som glaciären malt fram och som reflekterar turkosa färgtoner. Här finns ett luxuöst

hotell, *The Fairmont Chateau Lake Louise*, döpt till detta efter föregångaren, ett enklare Chatell som brann ner. I hotell-lobbyn satt en blond harpist i lång klänning och spelade evergreens på sitt änglaspel. Våra två strängmusikanter i bandet gjorde stora ögon!

På onsdagen återvände vi till sist till Vernon. Dagen därpå tog vi en promenad på en hög bergskulle i strålände solsken i ett brunbränt busklandskap. Här fanns varningsskyltar om skallerormar och berget heter faktiskt *Rattle Snake Hill*! Det är också vanligt i dessa trakter med varningar för björnar, svartbjörnar, inte Grizzly som lever skyggt i de norra delarna av provinsen. Svartbjörnen är inte så stor och inte särskilt aggressiv. Den är skygg och osäker inför

människor men är nyfiken och uppehåller sig gärna i bebyggda trakter, särskilt de björnar som en gång hittat föda där. Varningar också för att mata eller lämna något ätbart på parkeringsplatser eller längs vägarna och man kan se skylten "A fed bear is a dead bear" vilket betyder att björnar som vant sig vid att vittja soptunnor och tältplatser måste skjutas. En och annan förrirrar sig in i villaområden och det är vanligt med besök i trädgårdar, särskilt om det finns aprikosträd där.

Svartbjörn, ja. Vi ville gärna se en och kunna komma hem med ett foto i tryggt teleperspektiv som jakttrofé. Därav blev intet. Men på vägen till Vancouver några dagar fick vi syn på en svartbjörn som lufsade längs vägkanten, och Björn, således vår reseledare, tvärbromsade. Alla i bilen blev klarvakna, kamerorna slets fram och rutorna hissades ner, men försiktigtvis inte helt i botten. Nallen såg mest villrådig ut och inte alls aggressiv som den björnbild vi Kalle Anka-läsare hade fått från "Klumpkäft" i Lilla stygga vargen!

Tillbaka till torsdagen i Vernon. På kvällen åkte vi upp till *Salmon Arm* som trots att denna lilla idyll bara låg 5-6 mil norrut inte visade några tecken på torka: inga brunbrända gräsmattor och istället frodigt gröna ängar och bergssluttningar. Tala om mikroklimat! Intill låg en ganska stor sjö med det indianska namnet *Shuswap*.

Dagen därpå var det dags att åka till Vancouver i den van som blivit vårt andra hem, åtminstone dagtid, med allt pick och pack. BG lyckades efter ganska många försök pressa in allt inklusive oss själva och den dagens 50-mila resa kunde knappast mäta sig med business class när det gäller komfort.

Första anhalten var *Cache Creek*, där guldgrävare på 1800-talet kunde växla in sina guldklimpar mot dollar. Lite längre ner fanns en vacker liten stad, *Lillooet*, som är en transkribering av ett komplicerat indiannamn, invid den ringlande *Fraser River* (som rinner ut i Vancouver).

Här fanns ett litet museum som visade hur jägare och fiskare bodde och levde för ett sekel sedan. Här hyllades också det 40-tal kameler som troddes vara idealiska dragdjur pga av de ökenlika förhållanden som gällde lite längre åt nordost (mikroklimatet igen!). Deras karriär som dragare blev kortvarig och många hamnade säkert i hungriga guldgrävares grytor.

Roger's Pass där Fraser River slingrar sig fram ägnades en torftig lunch. Vintrarna här kunde vara mycket snörika. Vår sista anhalt framemot kvällningen var staden *Whistler* med sin alpina anläggning, som var mycket imponerande, mondän och trendig – stor skillnad mot de andra småstäderna längs vägen. Den alpina bergstoppen med samma namn var glaciärklädd och kan faktiskt ses ända från flygplatsen i Vancouver som en vit sockertopp i horisonten.

Vi kom fram till våra värdfamiljer i Vancouver ganska sent vilket inte hindrade en intensiv jam session, men först efter snacks och lämpliga förfriskningar. Vi trodde vi hade sett det mesta som var värt att ses, men icke! Våra sight-seeingvärdar Monica Olofsson och Lennart Österlind gav oss historik och historier, inte minst om skandinavernas betydelse för stadens utveckling. En hänförande utsikt över havet, Straight of Georgia och Downtown Vancouver hade vi från *Cypress Park Viewpoint*

strax ovanför North Vancouver där vi bodde. Därefter fick en lång promenad i *Stanley Park*, på gångavstånd från stadens centrum, med totempåle-utställning och ett jätteaquarium. Sist gjorde vi ett besök på en anläggning för laxodling invid naturliga vattenfall, varifrån laxsmolten vid lämplig storlek planterades ut i de vatten där "föräldrarna" fångats in.

Måndagen, dagen för hemresan, avrundades för några av oss med promenad under höga *redcedars* och *Douglas firs* vid *Lynn Canyon* som är välkänt för dessa höga jättegranar. En Suspension Bridge, dvs hängbro av bräder och stålvajrar, anses som en av parkens muntrationer som vi inte direkt uppskattade när vi ängsligt staplade fram, svajande i höjd med trätopparna.

Hemresan var odramatisk och tidsomställningen tog sedan en vecka.

Flera av banden på Pentastic Hot Jazz Festival imponerade verkligen med sin professionalitet. Musikaliskt hade DixieTalks finslipat sitt ensembelspel och tagit nya grepp om solosatserna, därtill inspirerade av älskvärd och uppskattande publik.

Bandet vann bifall på en kombination av välklingande ensembelspel, fina solon och en presentatör (Benny) som tog publiken med humoristisk tvåvägskommunikation. Ett trevlig inslag var att Björn, utbildad militärmusiker i sin ungdom, kunde hoppa in som gästsolist i flera av låtarna.

Bandet kunde glädja sig åt många uppskattande kommentarer efter konserterna, fler än vad artigheten rimligen bjuder. Speciellt ofta hörde vi att det märktes att vi själva tyckte det var roligt att spela – och att man blev glad av vår musik!

Kalle Ohlson

För DixieTalks

Örebro, en vecka efter turnén